

Οι δέκα οφθαλμοί τού ανθρώπου (Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Μαΐου 15, 2019

Γίνεται κατανοητό, ότι **τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα** δὲν εἶναι ἕνα αὐτόματο καὶ νεκρὸ μηχανήμα, μὲ τὸ ὁποῖο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐνεργεῖ καὶ πράττει, ἀλλὰ ζωντανὸς **συνεργάτης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**. Μὲ τὴν ἐπίδραση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅλος ὁ ἄνθρωπος μετατρέπεται σὲ «πράξη», «ἐνέργεια». Καὶ μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἁγίων ἀρετῶν μετατρέπει τὶς «Θεοκεχαριτωμένες» δυνάμεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σὲ δικές του δυνάμεις. Τὶς μεταφέρει σὲ κάθε «συστατικό» τῆς ὑπάρξεώς του, τὶς ἐκχέει σ' ὀλόκληρο τὸν ἑαυτό του καὶ αὐτὲς συμμετέχουν σὲ ὅλες τὶς σκέψεις του (τοῦ ἀνθρώπου δηλ.), σὲ ὅλα τὰ αἰσθήματά του, στὶς θελήσεις του, στὶς ἐνέργειές του καὶ σὲ ὅλους τοὺς λόγους του. Μὲ μία λέξη, στὴν ὀλόπλευρη ζωὴ του.

Γι' αὐτὸ μὲ τὴν εὐλογία, μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ ἄνθρωπος καθαρίζει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἀνανεώνει, ἀνακαινουργώνει, ἀγιάζει, ἀγιοποιεῖ, μεταμορφώνει ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ πνεύματός του, ὄργανα ἐπίγνωσης καὶ αἰσθήσεως: καρδιά, νοῦ, ψυχὴ, θέλημα, ἔτσι ὥστε αὐτὰ μποροῦν πλέον **νὰ μὴ ὑποκύπτουν στὴν ἁμαρτία**, νὰ ἐξουδετερώσουν τὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, μποροῦν πλέον νὰ μὴ ναρκώνονται ἀπὸ τὴν παράλυση τοῦ -οἰουδήποτε-πάθους, ἀπὸ τὴν παράλυση τῶν παθῶν καὶ νὰ προσβλέπουν σὲ ὅλα τὰ θεϊκὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα προσφέρει, δίνει σὲ μᾶς ὁ φιλόανθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός.

Αὐτὸ τὸ μυστήριο μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ «περίφροντις» (αὐτὸς ποὺ φροντίζει πολὺ) γιὰ τὴν σωτηρία μας Ἀπόστολος, προσευχόμενος στὸν Θεὸ γιὰ τοὺς χριστιανούς, γιὰ καθαρὴ καρδιά, γιὰ καρδιά «ἀποκαθαρμένη», «ἐξαγιασμένη» καὶ «πεφωτισμένη» μὲ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. *«Πεφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας ὑμῶν, εἰς τὸ εἰδέναι ὑμᾶς τὶς ἐστίν, ἢ ἐλπίς τῆς κλήσεως αὐτοῦ, καὶ τὶς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις, καὶ τί τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κράτους τῆς ἰσχύος αὐτοῦ».* **Ὁφθαλμοὶ τῆς καρδιᾶς εἶναι ἡ πίστη**. Γιατί ἡ πίστη γίνεται τὸ «βλέμμα» τῆς ψυχῆς μας. «Βλέμμα» τὸ ὁποῖο βλέπει τὸν «μὴ ὀρώμενον» καὶ τὸ «μὴ δρώμενο». Βλέπει τὸν ἀόρατο Θεὸ στὸν ὀρατὸ ἄνθρωπο Ἰησοῦ, βλέπει τὶς ἀναρίθμητες «ἀόρατες» κεχαριτωμένες δυνάμεις Του, οἱ ὁποῖες μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ οἰκοδομοῦν τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, τοῦ κόσμου, τῶν δημιουργημάτων: καὶ τὴν δική μου σωτηρία καὶ τὴν δική σου καὶ ὅλων τῶν δικαίων, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἁμαρτωλῶν (ποὺ ἔχουν καλὴ προαίρεση καὶ τὴν ἐκφράζουν μὲ τὴν μετάνοια).

Γι' αυτό και ἡμεῖς, διαμέσου αὐτοῦ τοῦ γήινου κόσμου καὶ διαμέσου ὄλων «τῶν κόσμων» γενικά, «διὰ πίστεως περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἰδους» (Β΄ Κορινθ. 5, 7), «διὰ πίστεως», ἡ ὁποία εἶναι τὸ «βλέμμα» τῆς ψυχῆς μας, τῆς «κεχαριτωμένης», τῆς «ἐξαγιασμένης», τῆς «μεταμορφωμένης» ψυχῆς μας. Σὲ μᾶς ἡ χριστιανικὴ πίστη εἶναι κάτι τὸ μοναδικό, εἶναι ὁ πρῶτος ἀθάνατος καὶ ὁ «παν-ὄρων» ὀφθαλμὸς τῆς «ἐν χάριτι» εὐρισκομένης ψυχῆς μας, **ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ δεύτερος ὀφθαλμὸς, ἡ προσευχὴ ὁ τρίτος, ἡ ἐλπίδα ὁ τέταρτος, ἡ νηστεία ὁ πέμπτος ὀφθαλμὸς, ἡ ταπείνωση ὁ ἕκτος, ἡ πραότης ὁ ἕβδομος, ἡ ὑπομονὴ ὁ ὄγδοος, ἡ Ἁγία Κοινωνία ὁ ἕνατος καὶ ἡ Ἁγία Μετάνοια ὁ δέκατος ὀφθαλμὸς** καὶ μὲ τὴν σειρὰ αὐτῆ, ὅλα τὰ ἅγια μυστήρια καὶ οἱ ἅγιες ἀρετὲς εἶναι ὁ ἀναρίθμητος ἀριθμὸς «ὀφθαλμῶν» μας, ὀφθαλμῶν ποὺ βλέπουν τὰ πάντα, ὀφθαλμῶν ποὺ προσβλέπουν στὸν οὐρανό, **ὀφθαλμῶν ποὺ βλέπουν καὶ γνωρίζουν τὴν ἀλήθεια**. Καὶ αὐτοὶ οἱ «ἅγιοι ὀφθαλμοὶ» ἔγιναν τὸ βλέμμα μας, μὲ τὸ ὁποῖο διακρίνουμε ποῖα εἶναι «ἡ ἐλπίδα τῆς κλήσεως» τοῦ Χριστοῦ, ἐλπίδα μας, ποὺ εἶναι ἡ υἱοθεσία ἀπὸ τὸν «Θεὸν» διὰ «Ἰησοῦ Χριστοῦ», ποὺ εἶναι ἡ κληρονομία τῆς οὐράνιας βασιλείας, ἡ αἰώνια ζωὴ στὴν μακαριότητα τοῦ Αἰωνίου, Τρισηλίου Θεοῦ καὶ Κυρίου. Καὶ ἀκόμη, αὐτοὶ «οἱ ὀφθαλμοὶ» εἶναι τὸ «βλέμμα» μας, μὲ τὸ ὁποῖο διακρίνουμε καὶ ποῖος εἶναι «ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ», ποῖα εἶναι ἡ «κληρονομία μας ἐν Χριστῶ». Εἶναι ἡ ἔνθετη ζωὴ, ἡ αἰώνια ζωὴ καὶ αἰώνια δόξα, διαμέσου τῆς αἰώνιας ἀλήθειας, τῆς αἰώνιας δικαιοσύνης, τῆς αἰώνιας ἀγάπης, τῆς αἰώνιας χαρᾶς, τῆς αἰώνιας μακαριότητος. Καὶ ἀκόμη οἱ ἅγιοί μας ὀφθαλμοὶ βλέπουν «τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κράτους τῆς ἰσχύος αὐτοῦ». Τῆς «ἰσχύος Αὐτοῦ», τῆς ἐνθετης, θεϊκῆς «ἰσχύος», ποὺ μὲ τὴν πίστη μας νικᾷ ὅλες τὶς ἀμαρτίες μας, ὅλους τοὺς θανάτους, ὅλους τοὺς διαβόλους (ποὺ ἐκφράζουν τὰ διάφορα πάθη), ὅλες τὶς κολάσεις καὶ μᾶς «δωρίζει» σωτηρία, ἐξαγιασμό, ἀγαθοδωρεὰ, θέωση, Ἐνχριστοποίηση, Ἐντριαδοποίηση, παράδεισο, τὸν παν-παράδεισο.

Ἀπὸ μᾶς εἶναι ἡ πίστη, καὶ ἀπὸ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ ἡ δύναμη τῆς πίστεως. «Μέσω» τῶν ἱερῶν μυστηρίων καὶ τῶν ἁγίων ἀρετῶν ἡ πίστη μας **αὐξάνει** ἀπὸ δύναμη σὲ δύναμη, ἀπὸ ἀθανασία σὲ ἀθανασία, ἀπὸ παράδεισο σὲ παράδεισο, ἀπὸ χαρὰ σὲ χαρὰ, ἀπὸ ἀλήθεια σὲ ἀλήθεια, ἀπὸ δικαιοσύνη σὲ δικαιοσύνη, ἀπὸ καλὸ σὲ καλὸ, ἀπὸ σοφία σὲ σοφία. Αὐξάνει ἡ πίστη μας σὲ ὅλα τὰ «ἀγαθὰ» τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, προσβλέπουσα σ' αὐτὰ «μὲ πεφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας».

Στὸν δρόμο αὐτὸν τῆς πίστεως ἀναρίθμητα εἶναι τὰ ἐμπόδια καὶ τὰ μαρτύρια, οἱ πειρασμοί, οἱ πόνοι καὶ οἱ παντοειδεῖς θλίψεις. Ἀλλὰ καὶ τὸ πῶς μεγάλο μαρτύριο γιὰ χάρη τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶναι τίποτε, ὅταν, στὴν καρδιὰ τοῦ πιστεύοντα, ὑπάρχει ἡ μεγάλη πλημμυρίδα τῆς Θεϊκῆς δυνάμεως. Ἔτσι μόνο, μπορεῖ νὰ ἐξηγηθεῖ ἡ ὑπομονὴ ποὺ ἔδειξαν καὶ ἡ χαρὰ ποὺ ἐξεδήλωσαν, οἱ ἅγιοι μάρτυρες καὶ ὁμολογητὲς τῆς πίστεως, στὰ διάφορα μαρτύρια καὶ βασανιστήρια, ποὺ ὑπέμειναν, γιὰ χάρη τοῦ

Χριστού. Έτσι μόνο, μπορούν να εξηγηθούν και να κατανοηθούν όλοι οι υπεράνθρωποι αγώνες των αγίων αναχωρητών της έρημου και όλα τα καλοπροαίρετα και άθελα βασανιστήρια και μαρτύρια και οι κακουχίες όλων των δικαίων χριστιανών, όλων των χριστοευσεβών αγωνιστών, όλων των Θεοαγαπώντων πιστών, όλων των ακούραστων ευαγγελιστών. Έτσι μόνο εξηγείται η άντοχη και καρτερία στους πόνους όλων εκείνων που ήσαν άμαρτωλοι και μετανόησαν, ήσαν άρπαγες, άσωτοι, αγαπούσαν άσήμαντα πράγματα και μετανόησαν, ήσαν φιλήδονοι, υπερήφανοι, φίλαυτοι, έγωιστές και έδειξαν άληθινή μεάνοια, ήσαν φιλάργυροι, δολοφόνοι, κλέφτες, διαφθορείς, πότες και μετανόησαν είλικρινά, ήσαν άπελπισμένοι και όδηγήθηκαν με την μεάνοια στον Χριστό (που είναι **ή έλπίδα των Χριστιανών**).

Όλα αυτά δείχνουν ότι ή πίστη μας, ή πίστη όλων, των μεγάλων και των μικρών, των δυνατών, και των άδυνάτων, των βασιλέων και των άπλών ανθρώπων, των σοφών και των άσοφων, ή πίστη αυτή όταν υπάρχει, με την μεγάλη δύναμη του Θεού, με την ενέργεια και πράξη αυτής της δύναμης στις καρδιές μας, στις συνειδήσεις μας, στη ζωή μας, κάνει ώστε, όλα σε μάς να ανατρέπονται «έκ βάθρων» και «όλως πανσόφως» χωρίς δυσκολίες, να κτίζονται καινούργια πράγματα, θεϊκά και αίώνια. Και έμεϊς **ένώ βρισκόμαστε άκόμη έδω στη γη, αρχίζουμε να ζούμε την αίώνια ζωή, και ένω ή γη είναι κάτω από τα πόδια μας, μετατρέπεται σε ένα άπροσπέλαστο ούρανό. Όταν υπάρχει ή πίστη, δεν έχει άλλου, έκτός από τον Κύριό μας Ίησοϋ Χριστό και σε Αυτόν βρίσκεται ό παράδεισός μας, ή χαρά μας και ή αιωνιότητά μας. Ναί, ή πίστη μας στηρίζεται στην δύναμη του Θεού, «έν δυνάμει Θεού», «έν άποδείξει πνεύματος και δυνάμεως» (Α' Κορινθ. 2, 5,4).**

(«Πρòς Έφεσίους Έπιστολή Άπ. Παύλου», έκδ. Βασ. Ρηγόπουλου)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiazoni.gr)